

Cetățile de scăpare

[Citește Numeri 35, Deuteronomul 19]

Legea de pe Sinai prevedea: „Cine lovește pe un om, și acesta moare, să fie omorât negreșit. Dar dacă nu l-a pândit, și Dumnezeu l-a dat în mâna lui, îți voi hotărî un loc unde să fugă” (Exodul 21.12,13). Legea nu putea face altfel, principiul ei este: „Viață pentru viață, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior” (Deuteronomul 19.21). Oricine vărsa sânge de om, sângele lui trebuia să fie vărsat. Există o singură excepție într-un astfel de caz: dacă ucigașul de oameni nu acționase intenționat, dar Dumnezeu îngăduise ca acest lucru să se întâmple, dacă se produsese o nenorocire, Dumnezeu dorea să stabilească un loc în care ucigașul de oameni să poată găsi protecție împotriva sabiei răzbunătorului de sânge.

Desigur, nici atunci el nu era complet în siguranță. El trebuia să fie adus în fața adunării, care trebuia să decidă dacă era vinovat sau nu. Dacă se dovedea a fi nevinovat, i se permitea să rămână în cetate până la moartea marelui preot. Situația era similară, deși mult mai gravă, în cazul în care cineva nu ucisese o persoană în mod deliberat, ci o făcuse din imprudență criminală: nu dorise să o ucidă, nu acționase din ură sau dușmănie, dar, în emoția momentului, o lovide cu un obiect, o piatră, o unealtă de fier sau de lemn, a cărei utilizare putea provoca moartea. Într-un astfel de caz, comunitatea trebuia să investigheze temeinic problema și să judece infractorul și răzbunătorul. Cu toate acestea, dacă era vorba de un ucigaș care îl pândise pe vecinul său și îl omorâse în mod deliberat, iar acesta fugise într-unul dintre locurile de refugiu, bătrânii de la locul său de reședință erau obligați să-l aducă de acolo și să-l predea fără alte formalități răzbunătorului sângelui. El trebuia să moară. „Ochiul tău să nu-l cruțe; și să cureți sângele nevinovat din Israel” (Deuteronomul 19.11-13).

Înainte de a merge mai departe, poate ar fi cazul să spunem câteva cuvinte despre răzbunătorul sângelui. Dumnezeu îi spusese deja lui Noe că El va cere sufletul fiecărui om care își ucide fratele, adăugând: „Celui care varsă sânge de om, de către om i se va vărsa sângele lui; pentru că El a făcut pe om după chipul lui Dumnezeu” (Geneza 9.5,6) Desigur, aceasta nu înseamnă că practica „răzbunării sângelui”, adică obligația rudelor apropiate ale unei persoane ucise de a se răzbuna pe ucigașul său, care era aproape universal printre popoarele păgâne din acele vremuri, a fost dorit de Dumnezeu. Acest obicei, care domina și în Israel, își are probabil originea în vremuri în care nu existau relații juridice ordonate și, ca multe alte lucruri, a fost tolerat cu răbdare de Dumnezeu. Deși porunca Sa în sine a fost executată de răzbunătorul sângelui, putem spune că modul în care a fost executată nu corespundea cu gândurile Sale.

Din 2 Samuel 14.4-7 reiese clar că răzbunarea sângelui a existat în Israel nu numai în momentul cuceririi țării Canaanului, ci și în secolele următoare și a fost tolerată de Dumnezeu.

Acum, când Israel se pregătea să treacă Iordanul, Dumnezeu a hotărât ca din cele patruzeci și opt de cetăți ale țării, care urmau să fie date leviților pentru a locui, șase, trei de o parte și trei de alta a Iordanului, să fie puse deoparte ca refugiu pentru ucigașul de oameni. Acestea erau situate în nordul, centrul și sudul țării, astfel încât să poată fi ajunse de toți cei care trebuiau să se teamă de sabia răzbunătorului sângelui fără pierdere de timp și fără prea multe probleme. Numele lor erau Chedeș, Sihem și Hebron pe această parte [Iosua 20.7], și Golan, Ramot și Bețer pe cealaltă parte a Iordanului [Iosua 20.8]. Drumul spre cetăți trebuia să fie pregătit (Deuteronomul 19.3), astfel încât niciun obstacol să nu oprească piciorul fugarului temător.

Cât de mult ne amintește această rânduială nu numai de sfințenia lui Dumnezeu, ci și de bunătatea și dragostea Sa pentru oameni! El nu vrea ca păcătosul să moară, ci să se întoarcă de la calea sa și să trăiască. Chiar dacă cetățile de scăpare nu vorbesc despre harul necondiționat, ele ne arată totuși cu câtă bucurie protejează Dumnezeu de judecată, dacă există doar o cale care să nu se opună dreptății Sale. Dar, în afară de aceasta, vom găsi multe gânduri instructive în rânduiala privind locul de refugiu, mai ales în legătură cu istoria poporului lui Israel, iubit de dragul părinților. Rânduiala, ca toate celelalte dispoziții divine, este demnă de marele nostru Dumnezeu, chiar dacă nu atinge înălțimea și profunzimea altora în semnificația sa exemplară.

Ea a fost adesea folosită ca punct de plecare pentru proclamarea Evangheliei. Nu în mod greșit, dar este necesară prudență. Vestea bună a dragostei lui Dumnezeu revelată în Hristos se adresează necondiționat și fără discriminare tuturor - atât ucigașului pătat de sânge, cât și persoanei care este ireproșabilă, conform judecății umane. Sângele lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, curăță de orice păcat.

În orice caz, imaginea ucigașului de oameni, care fuge pentru a-și salva viața, este emoționantă și poate că a servit la salvarea multor suflete. De asemenea, se adresează direct inimilor noastre, atunci când Îl auzim pe Dumnezeu spunând: „Să-ți pregătești calea și să împarți în trei părți hotarele țării tale ... ca orice ucigaș să fugă acolo”, și mai departe: „, pentru ca nu cumva răzbunătorul sângelui să urmărească pe ucigaș ... și să-l ajungă, pentru că este lungă calea”! Drumul trebuia să fie pregătit și nu trebuia să fie prea lung. Din acest motiv, Dumnezeu a mai poruncit că, dacă DOMNUL va lărgi hotarele lui Israel și îi va da întreaga moștenire jurată părinților, atunci trebuiau adăugate încă trei cetăți la primele trei menționate, „ca să nu se verse sânge nevinovat în mijlocul țării tale” (Deuteronomul 19.3,6,8-10).

Toate acestea ne amintesc de noul Nume pe care DOMNUL L-a proclamat în fața lui Moise când acesta a stat pentru a doua oară în fața Sa pe Muntele Sinai, după ce Israel a încălcat primul legământ prin păcatul său grav (vițelul de aur) și astfel nu numai că a pierdut orice drept la binecuvântările sale, dar a atras asupra sa și mânia sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu. Acest nou Nume era: „DOMNUL, DOMNUL Dumnezeu, binevoitor și milos, încet la mânie și bogat în îndurare și adevăr, păstrând îndurare pentru mii, iertând nelegiuirea și răzvrătirea și păcatul, și care nu socotește nicidecum nevinovat pe cel vinovat” (Exodul 34.6,7). Dacă Dumnezeu, ascultând mărturisirea și mijlocirea lui Moise pentru poporul vinovat, nu ar fi rămas pe terenul harului în nemărginirea Sa, ca Dumnezeul milostiv și plin de îndurare, care leagă bunătatea cu adevărul, pe care nu-l poate părăsi niciodată, și care iartă nedreptatea, fărădelegea și păcatul, atunci Israelul ar fi fost nimic. Numai o judecată nemiloasă s-ar fi putut abate asupra poporului.

În lumina a ceea ce tocmai s-a spus, putem înțelege mai bine rânduiala referitoare la locul de refugiu. Pornind de la fundamentul legii, aceasta nu putea proclama îndurarea necondiționată, vinovații nu puteau fi considerați nevinovați, dar Dumnezeu putea „fi îndurător cu cine va fi îndurător și avea milă de cine vrea El să aibă milă” (Exodul 33.19). Dar în ce mod infinit mai mare această bunătate a lui Dumnezeu iese la lumină în Evanghelie! Aici calea este pregătită de El Însuși - și cât de pregătită! - scurtată de El Însuși - și cât de scurtă! - și toate acestea pentru cei mai vinovați dintre cei vinovați. Nimic nu stă în calea celui care se întoarce la Dumnezeu pentru a primi har, har necondiționat, pentru a găsi un loc aproape, da, în inima lui Dumnezeu, unde el, absolvit de orice vină, este veșnic în siguranță.

Dar dacă Dumnezeu nu a vrut să ne ofere o imagine a harului Său mântuitor în ucigașul de oameni și în locurile de refugiu, ce trebuie să învățăm din aceasta? În afară de una sau alta lecție practică,

un lucru este clar: Dumnezeu a văzut dinainte ce vină de sânge teribilă va aduce asupra sa propriul Său popor și va pângări astfel țara Sa, iar acum ne familiarizează cu modul în care El Își va conduce poporul ca urmare a acestei vinovății, cu modul în care Se va purta într-o zi cu el.

Să observăm mai întâi că cetatea în care și-a găsit refugiu ucigașul, deși era o cetate a leviților, slujitori ai lui Dumnezeu, semăna mai mult cu o închisoare decât cu un loc de salvare. Deși ucigașul era acolo în siguranță, el era separat de casa sa, de familia sa și de bunurile sale și, după cum am auzit deja, nu i s-a permis să părăsească cetatea până când marele preot „care fusese uns cu untdelemnul sfânt” nu a murit. Abia atunci i s-a permis „să se întoarcă în ținutul stăpânirii lui” (Numeri 35.25-28).

În plus, Dumnezeu făcea o distincție serioasă între cei care ucisera un om în mod deliberat și cei care ucisera un om fără intenție, dar poate din imprudență. Doar pentru cei care provocaseră neintenționat moartea unei persoane, fără nicio intenție rea sau din imprudență, exista primirea necondiționată în cetate. Astfel, harul lui Dumnezeu și căile drepte de guvernare ale lui Dumnezeu sunt revelate una lângă alta în această rânduială.

Același lucru se întâmplă în căile lui Dumnezeu cu Israel. Au existat în rândul poporului cei care intenționat L-au dat la moarte pe Mesia al lor, a căror ură mortală nu s-a oprit până când scopul teribil nu a fost atins. Ei înșiși nu puteau găsi nici o vină în El, chiar și guvernatorul și împăratul L-au declarat nevinovat. Dar când Pilat, după ce a declarat de trei ori: „Eu nu găsesc nici o vină în Omul acesta”, „nimic vrednic de moarte n-a fost făcut de El”, a luat apă, și-a spălat mâinile în fața mulțimii și a spus: „Sunt nevinovat de sângele acestui Drept”, poporul, indus în eroare de conducătorii săi, a răspuns cu strigătul teribil: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri!”

Numai o judecată dreaptă putea fi pronunțată în acest caz asupra lui Israel. Și așa s-a întâmplat. Ucigașii au pierit, iar cetatea lor a fost incendiată. Dar erau și mulți în popor care nu erau plini de acea ură mortală, dar care își ridicaseră și ei mâinile împotriva Domnului lor, și erau și din aceia care nu erau de acord cu sfatul preoților de seamă și al cărturarilor. Și iată, Cel al cărui sânge a fost vărsat a mijlocit la Dumnezeu pentru vrăjmașii Săi. „Tată, iartă-i, pentru că ei nu știu ce fac”, a ieșit de pe buzele Domnului răstignit. Iar cincizeci de zile mai târziu, prin gura apostolului Petru, Duhul lui Dumnezeu a strigat mulțimii adunate în Templu: „L-ați tăgăduit pe Cel Sfânt și Drept și ... L-ați omorât pe Inițiatorul vieții”, precum și cuvintele: „Fraților, știu că în neștiință ați lucrat” (Faptele apostolilor 3.14-17). Din nou am dori să exclamăm: Ce combinație de dreptate și har! Mulți au fost mișcați de predica lui Petru de atunci, s-au pocăit și au găsit un loc de salvare în „Adunare”.

Nu ca și cum acesta ar fi sensul simbolic al rânduiei noastre; cu greu ne îndreptăm spre acea împlinire preliminară a gândurilor de har ale lui Dumnezeu, ci mai degrabă spre căile lui Dumnezeu cu poporul Său pe acest pământ. Israel este ucigașul de oameni, care este ținut în cetatea de refugiu până când se va putea întoarce în posesiunile sale după moartea marelui preot. Poporul este alungat din țara posesiunilor sale din cauza sângelui vărsat și, păstrat de providența lui Dumnezeu, va trebui să rămână în închisoare atâta timp cât Hristos rămâne în Locul Preasfânt de sus ca Preot uns (după rânduiala lui Aaron) pentru a sluji celor care se apropie de Dumnezeu prin El. El nu poate muri precum preoții vechiului legământ, pe care moartea îi împiedica să rămână; dar într-o zi El va ieși din nou din Locul Preasfânt, nu numai pentru a vesti poporului Său că Dumnezeu nu Își va mai aminti niciodată de păcatele și fărâdelegile lor, ci și ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec, pentru a aduce eliberarea lui Israel și întoarcerea în țara lor. Acest nou

tip sau formă de preoție este semnalat în exemplul nostru prin moartea unui mare preot și introducerea altuia.

Isus se va întoarce ca Preot împărătesc, „Preotul de pe tronul Său”, și așa cum Melhisedec l-a întâmpinat pe Avraam nu cu sânge, ci cu pâine și vin și l-a binecuvântat, tot așa Domnul, întorcându-Se din Locul Preasfânt de sus, va întâmpina rămășița credincioasă a poporului Său cu toate binecuvântările și bucuriile care vor constitui partea lui Israel în Împărăția milenară. (Mulțimea necredincioasă a poporului, deși s-a întors de asemenea în țară, va pieri în timpul judecății.) Atunci, Domnul nu va mai sluji în partea dinapoi a perdelei, urmând exemplul lui Aaron, ci, ca adevăratul Melhisedec, dezvăluind un nou caracter al preoției Sale, va împărtăși poporului Său binecuvântările pe care „Dumnezeul cel Preaînalt, care stăpânește cerul și pământul” (numele pe care Dumnezeu și-L va asuma în Împărăția de o mie de ani) le-a pregătit pentru poporul Său. Atunci ucigașul de oameni va putea părăsi cetatea de refugiu și se va întoarce bucuros la proprietatea sa. „În ziua aceea, zice DOMNUL oștirilor, veți invita fiecare pe aproapele său sub viță și sub smochin” (Zaharia 3.10). „Cei răscumpărați ai DOMNULUI se vor întoarce și vor veni cu cântări de bucurie în Sion; și o bucurie eternă le va încununa capul” (Isaia 35.10).

Dar noi, meditănd la aceste lucruri, vrem să exclamăm astăzi împreună cu psalmistul: „Și cât de scumpe îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule, cât de mare este numărul lor! Dacă aș vrea să le număr, sunt mai numeroase decât nisipul.” Și: „Să le vestesc și să le spun, sunt prea numeroase pentru a le istorisi” (Psalmul 139.17,18; 40.5).

Titlul original: *Die Zufluchtsstädte*

Sursa: Botschafter des Heils in Christo 80 (Anul 1932)